

БОБИ ПЕРС

ЦЕНТРОБЕЖНО БЕДСТВИЕ

Книгата се издава с финансовата помощ
на НУРЛА.

Боби Перс

УИЛЯМУЕНТЪН
И ЦЕНТРОБЕЖНОТО БЪДСТВИЕ

Превела от норвежки: Ева Кънева

ИМАС

София

Bobbie Peers

SENTRIFUGALKATASTROFEN

© Bobby Peers 2020

Published by Agreement with Salomonsson Agency

Боби Перс

ЦЕНТРОБЕЖНО БЕДСТВО

Превела от норвежки: *Ева Кънева*

Дизайн на корицата: *Стоян Атанасов, „Kontur Creative“*

© ИК „ЕМАС“, 2023

Всички права запазени!

Космически кораб „Телус“ преди 4,5 милиона години

МОЩЕН ВЗРИВ разтърси гигантския космически кораб.

Снажният капитан стоеше с лице към прозореца. Вратите на асансьора се плъзнаха встрани и оттам, олюлявайки се, излезе мъж. Двама войници, застанали от двете страни на кабината, насочиха към него пасиваторите си, готови да открият стрелба.

– Чакайте – капитанът им даде знак с вдигната длан. – От нашите е.

Влезлият беше ранен. Държеше се за гърдите, а оттам бликаше кръв.

– Луридият... – Лицето му се разкриви от болка. – Луридият превзе целия кораб.

И мъжът се свлече на пода.

– Превзел е целия кораб? Но как е възможно? – Облечена в бяло жена изгледа въпросително капитана.

Той надзърна през прозореца. Хиляди звезди блещукаха от непрогледно черния космос.

– Налага се да приведем кораба в режим „изключено“ и да извършим аварийно паркиране.

– Ако активираме режим „изключено“ тук, силовият щит ще бъде дезактивиран и корабът ще попад-

не под обстрела на... – Жената в бяло посочи купищата камъни, които се носеха в космическото пространство отвън.

Нова експлозия разтресе кораба.

– Нямаме друг избор. – Капитанът извади от джоба на куртката си златен орб. – Не можем да позволим на луридия да ни срази напълно.

Той посегна да доближи орба до датчик върху пулта за управление, но точно в този миг раненият се надигна от пода, насочи пистолет и стреля. Лазерен лъч прониза гърба на капитана.

Жената и двамата войници довякоха с неимоверни усилия ранения до пулта за управление.

– Активирайте режим „изключено“ – гласяха последните му думи, преди да се строполи на пода.

Всички светлини от външната страна на гигантския сферичен космически кораб угаснаха. Той спря да се движи, а синият предпазен щит изчезна.

По металния корпус на кораба се посипа градушка от камъни и космически прах.

На голяма дълбочина под Лондонската кула

– ГОТОВ ЛИ СИ?

Жената в бяло се усмихна.

Уилям преглътна, докато се взираше в криокамерата. От отворения стъклен люк бликаше мразовита пара. Знаеше, че няма избор. Единственият начин да запази надеждата да спре Ейбрахам Тели, беше да позволи да го свържат с Хаос-стопера и да го замразят.

Жената му махна да се приближи и той тръгна към нея. Мимоходом оглеждаше криокамерите, разположени нагъсто една до друга. Замразените в тях хора имаха вид на заспали. Беше плашещо само като си представиш, че лежат там от няколко милиона години. Тънък слой бял скреж покриваше умиротворените им лица.

Скоро и Уилям щеше да стане един от тях. Побиха го тръпки. Криокамерите напомняха ковчези.

– Какво ще се случи с мен? – попита той.

– След като бъдеш замразен, ще свържем мозъка ти с Хаос-парализатора. – Жената посочи гигантската пирамида, от която преди малко бе излязъл Уилям. – Само докато си свързан с него, ще можеш да получаваш достъп до информацията, съхранявана в

него. И ще узнаеш всичко необходимо, за да изпълниш твоята мисия.

– А каква е моята мисия? – попита Уилям.

– Да предотвратиш бедствието – усмихна се жената. – Хайде, време е.

ГЛАВА 1

По магистрала някъде в Англия

СЛЕДОБЕДНОТО СЛЪНЦЕ бе слязло ниско на небето. При вида на гълагата колона от автомобили, извиваща се по магистралата, татко направи недоволна гримаса. Натисна спирачката и колата спря. Той въздъхна и надзърна в огледалото за обратно виждане да провери как е момченцето на задната седалка.

– Поспинкай си, Уилям – подкани го татко. – Ще се позабавим.

Уилям засмука биберона залъгалка, затвори очи и отпусна глава настрани. Стискаше кубче на Рубик.

Бащата остана загледан в момченцето. Появата му на бял свят преди три години бе преобърнала изцяло живота му. Изминалите три години бяха най-щастливите в неговия живот.

Внезапно в огледалото се появи грамаден черен

камион. Приближаваше се стремително. Двата ауспу-ха върху шофьорската кабина бълваха гъст дим.

Бащата се размърда неспокойно на седалката.

Шофьорът на камиона няма ли да намали? Не вижда ли, че има задръстване и колите не помръдват?

Камионът обаче се носеше към тях с шеметна скорост. Бащата изпадна в паника. Шофьорът на грамадното возило, изглежда, натисна още повече газта. Мощният двигател изрева. Камионът щеше да ги връхлети всеки момент.

Трябваше незабавно да слязат от колата.

Бащата се прехвърли отзад.

С разтреперани ръце посегна да разкопчае предпазния колан на Уилям. Осъзна, че времето няма да му стигне. Обърна се към камиона и се взря право в обезумелите очи на жената зад волана. Лицето ѝ се изкриви в злонамерена усмивка. Ръката ѝ проблесна, сякаш е от метал.

Бащата покри с тялото си сина си, за да го предпази. Обви го с ръце и се приготви за сблъсък.

– Обичам те – успя да промълви той.

После камионът се вряза в тях и всичко избухна в стъкло и стомана.

*

В стаята се чуваше единствено ритмичното пухтене на дихателния апарат, който поддържаше Уилям жив. Пълната луна светеше през отворения прозорец и къпеше помещението в магическо синьо сияние.

Седнала на стол до болничното легло, мама държе-

ше ръчичката на Уилям. Беше заспала. Момчето бе облечено в синя болнична пижама на бели облачета, а в сгъвката на лакътя му се търкаляше безформена топка пластмаса – това бе останало от кубчето на Рубик.

Уилям изглеждаше заспал, но всъщност го поддържаха в изкуствена кома. Лекарите не можеха да излекуват счупения му гръбнак. Скоро малкото телце щеше да се предаде и детето щеше да умре.

Залъгалката биберон беше оставена до главата му, омотана в бинтове.

Църкането на щурците отвън се смесваше с пуфтенето на респиратора.

Внезапно в мрака навън се разнесе нов звук. Пърпорене на хеликоптер.

Мама се поразмърда на стола, но не се събуди.

Хеликоптерът приближаваше. Два ярки лъча прорязаха тъмнината. Вятърът от винтата разлюля пердетата.

След малко пърпоренето утихна, а лъчите угаснаха. Пердетата се укротиха. Щурците пак засвириха.

На прозореца се появи силует.

На мъж.

Той се вмъкна внимателно през прозореца.

Дъглото му палто стигаше до глезените. Широкопола шапка закриваше горната част на лицето му. Мъжът застана до леглото и прикова очи в малкото телце.

– Милчък мой Уилям – прошенна той. – Аз съм твоят дядо. Дойдох да ти помогна.

Старецът знаеше, че е въпрос на часове внукът му да издъхне. Знаеше и кой стои зад ужасната злополука. Виновниците искаха да погубят Уилям.

След два часа задачата им щеше да бъде изпълнена. Освен ако не станеше чудо.

Старецът извади от джоба си пакетче, увито в хартия. Съблече си палтото. Под ръката му се мярна кобур с пистолет.

Отвори пакетчето. Появи се цилиндър, озарен от пулсираща синя светлина.

Възрастният мъж се канеше да направи нещо в разрез с всичко, за което се беше борил досега. Но не можеше да остави Уилям да умре. От това малко момче зависеше бъдещето на цялото земно кълбо.

Старецът погледна майката. Тя продължаваше да спи.

Той развинти изключително внимателно капака на цилиндъра. Повдигна пижамата на Уилям и задържа цилиндъра над голия му корем. Ръката на стареца потрепери. Тялото му се замъгли и заподскача като разстроена картина на едновременен телевизор.

– Съжалявам – прошепна той и изпразни съдържанието на цилиндъра. – Но няма друг изход.

Парче син метал тупна върху бледия корем на Уилям.

Разтопи се и попи в кожата му без остатък.

Дядото погали Уилям по бузата и изчезна през прозореца.

*

Мама се сепна от съня си. Понадигна се на стола и се огледа объркано. Слънцето грееше през прозореца. Вече беше ден. Колко време бе спала?

Неочаквано до нея прозвуча слабо гласче, за което си мислеше, че никога повече няма да чуе:

– Здравей, мамо.

Уилям сякаш току-що се бе събудил от оздравителен нощен сън.

Майката не повярва на очите си. Да не би да сънува?

– Жаден. – Уилям посочи устата си.

Вратата се отвори. Влезе медицинска сестра. Носеше закуска за мама. Жената се закова на място и се втрени в Уилям.

– Жаден – повтори момчето.

Сестрата изпусна подноса на пода и си запуши устата с ръка.

– Ще доведе лекаря – отрони тя и хукна.

Уилям се усмихна. После обаче видя обезформеното кубче на Рубик и стана сериозен.

– Какво се е случило с моето кубче?

Мама се наведе и го прегърна силно, колкото се осмеляваше. Никой от двамата не забеляза как на вратата се появи светещо огнено кълбо. То се уголеми и прие човешки образ.

Образ на жена. Въгленовочерна коса се спускаше пред лице, нашарено с белези. Стаята се изпълни с отвратителна миризма на изгоряла гума.

Корнелия Смъртимор вдигна механичната си ръка, насочи я към вратата и тя тутакси се затръшна.

Мама изкрещя. Корнелия протегна ръката си към нея. Мама се вцепени. Повече не успя да издаде нито звук.

Злосторницата се обърна към Уилям. Наведе се към него и лицето ѝ застана на сантиметри от неговото.

– Ти си жив – изрече тя със студен грезгав глас.

Впи пръсти в гърлото му и стисна. Уилям се изви-ваше в опит да се откопчи, но напразно. Още няколко секунди и щеше да удуши момчето.

Внезапно някой отвори прозореца със страшна сила – той се откачи от пантите, падна и се строши.

– Пусни го!

Дядо нахълта вихрено в стаята. Държеше пасиватор. БУМ! – и син лъч прониза Корнелия. През тялото ѝ премина тръпка. Тя вдигна механичната си ръка срещу дядо, но не успя да стреля.

БУМ! Улучи я втори лъч. Тя залитна и рухна на пода.

Дядо се спусна към Уилям, вдигна го и провери пулса му. Сърцето му още биеше. Дядо гръпна мама от стола и я повлече към вратата.

– Бързо! Пасивацията не трае дълго. – Той посочи проснатата на пода Корнелия.

– Какво става? – извика мама. – Къде отиваме?

– На място, където няма да ви намерят.

Обратно под Лондонската кула

ИМАШЕ ЧУВСТВОТО, че току-що се е събудил от кошмар. Посегна към главата си. Какво беше сънувал? Някаква катастрофа, болница... А, да, и Корнелия!

Плъзна поглед по тялото си. Беше бос, облечен в бяла туника.

– Не се бой, Уилям – обади се женски глас до него. – Това е просто спомен. Тялото ти е замразено. В момента представляваш холограма.

– Замразено? – изгледа я въпросително Уилям. – Холограма?

– Да. Високотехнологична холограма. Тялото ти функционира както обикновено – с изключение на луридия вътре в теб. Когато си замразен, луридият губи свойствата си.

На Уилям му се зави свят. Не смогваше да осмисли толкова много информация наведнъж.

Огледа се.

– Къде се намираме?

– Погледни нагоре.

Той вдигна глава. Над него се извисяваше гигантска бяла пирамида. Задъха се.

– Спомняш ли си?

Уилям потръпна. Последното, което си спомняше, беше как люкът на криокамерата се спуска над него и как го облъхва леденостуден газ. Кимна.

– В момента тялото ти е свързано с Хаос-парализатора, Уилям. Това означава, че си в състояние да изпълниш мисията си. Да предотвратиш бедствието.

– Кое бедствие?

– На карта е заложено бъдещето на целия „Телус“.

– На „Телус“? – попита Уилям. – Искаш да кажеш, на земното кълбо?

– Искам да кажа и двете. Ще ти покажа.

Тя направи движение с ръка, все едно прелистваше голямоформатен вестник, и цялата обстановка се преобрази.

Уилям се рееше из открития космос. Жената в бяло все още го придружаваше. Тя посочи малка точка в черния всемир.

– Преди повече от четири милиарда години „Телус“, най-големият космически кораб, строен дотогава, се отправил на първото си пътешествие.

Точицата се уголемяваше все повече. Приближаваше се към тях с шеметна скорост и след малко Уилям видя, че това всъщност е гигантски сферичен космически кораб с огледална повърхност. Отразяваше светлината от заобикалящите го звезди. Приличаше на грамадна лъскава топка за боулинг.

– „Телус“ е с радиус 6000 километра, а площта му надхвърля 500 милиона квадратни метра – обясни придружителката на Уилям. – Голям е почти колкото планетата Земя. Суперкомпютър, тъй нареченият Хаос-стопер, е командвал управлението на „Те-

лус“. Без него този сложно устроен кораб не би могъл да функционира.

– Хаос-стоперът е онази голяма бяла пирамида, нали? – попита Уилям.

Жената кимна.

Гигантският космически кораб отмина безшумно и започна да се смалява в далечината.

– На борда на „Телус“ пътувала цяла цивилизация, принудена да напусне загиващата си планета.

Жената подкани с жест Уилям и двамата се понесоха след огромния кораб.

– Тази цивилизация, невъобразимо напреднала в технологично отношение, била люлка на най-революционните изобретения във Вселената – включително и най-опасното.

– И кое е то? – попита Уилям, макар да знаеше отговора.

– Луридият – отвърна жената. – Разбрали какво са създали едва след като вече било твърде късно. Метал с изкуствен интелект... Възможностите му били безгранични. Бил няколко милиона пъти по-умен от човека. Всъщност това е течен компютър, способен да превземе всички живи организми и да ги превърне в свръхверсии на самите тях. Луридият е създаден така, че да се разпространява мълниеносно подобно на хиперзаразен технологичен вирус. Оказало се обаче, че човечеството ще плати висока цена.

– В смисъл?

– Луридият превземал хората и ги превръщал във високотехнологични андроиди.

Уилям потръпна при мисълта за луридия в собст-

веното си тяло. Онзи луридий, който навремето му бе спасил живота.

– И какво се е случило с „Телус“? – попита момчето.

– Луридият се разпространил почти сред целия екипаж на борда. Всичко станало страшно бързо. Хората се защитавали с все сили, но накрая се предали. Металът превзел целия кораб. Измъкнали се само неколцина. Капитанът нямал избор. За да попречи на луридия да се разпространи и в останалата част от Вселената, привел „Телус“ в режим „изключено“ и паркирал аварийно кораба на първото изпречило се пред погледа му място: в Млечния път – малка, уединено разположена галактика.

– Млечния път? – повтори Уилям. Все още се затрудняваше да проумее последствията от събитията, за които му разказваше жената.

– Когато „Телус“ преминал в режим „изключено“, престанал да работи и предназначеният щит около кораба. По корпуса му се натрупали камъни и прах и след няколко милиона години „Телус“ заприличал на планета. На повърхността му възникнал живот: появили се растения и животни. Хората, изплъзнали се от хватката на луридия, потърсили убежище там. Тези хора са предците на съвременните жители на планетата Земя.

Уилям направо не вярваше на ушите си.

– Ама... Да не искаш да кажеш, че всъщност Земята е...

– ... гигантски космически кораб – кимна жената.

Уилям онемя. Мислите в главата му се разбушуваха. „Земята е космически кораб. Земята е гигантски космически кораб на няколко милиарда години. Земя-

ните произлизат от малцината, оцелели след нашествието на луридия. А под повърхността на земята луридият лежи, изпаднал в хибернация.“

Жената в бяло се приближи, сложи ръка върху рамото му и впи в него сериозните си очи.

– Последната ти задача е най-тежка, Уилям. Трябва да предотвратиш настъпването на центробежно бедствие. Налага се да разгадаеш шифъра на земното кълбо. За тази цел ти е нужен капитанският орб.

Уилям се хвана за главата. Всичко пред очите му се въртеше.

– Шифърът на земното кълбо? Центробежно... как го каза? Нищо не разбирам. Какво представлява този капитански орб?

– С него се осъществява управлението на кораба – поясни жената. – На теб се пада задачата да намериш капитанския орб преди Ейбрахам Тели. Ако той установи контрол над „Телус“, ще активира кораба и центробежните сили заедно с луридия ще унищожат живота на Земята, а после и в цялата Вселена.

– И как ще го направя? – недоумяваше Уилям. – Къде е този капитански орб?

– Отдавна те чака. Сега си свързан с Хаос-парализатора и ще съумееш сам да го откриеш. Мисли за миналото си. Вече разполагаш с всичко необходимо.

– А какво да правя, като го открия?

– Бързо се върни при мен, защото в мига, когато го откриеш, започва обратното броене.

– Какво обратно броене?

– В капитанския орб е вграден механизъм за безопасност. Активира се в момента, когато орбът бъде

преместен от сегашното си скривалище. Щом броят стигне до нула, „Телус“ ще се задейства и всичко на повърхността му ще полети в Космоса.

– Как...? – подхвана Уилям, но жената го прекъсна.

– Не забравяй, че в момента си холограма, Уилям. Тялото ти е замразено в криокамера, но горе никоой няма да разбере, че това не си съвсем ти. Не разкривай пред никого какво ти разказах днес. Няма как да знаеш на кого можеш да се довериш. Иди в Центъра за дезинформация. Там ще те инструктират относно следващата ти стъпка. И, Уилям... не давай никому орба. Пази го с цената на живота си.

– Сега ще се върна ли на повърхността?

– Да.

– А дядо там ли е? Бенджамин? Иския? Ще ме срещнат ли? Живи ли са?

При спомена как се бе наложило да пожертва Иския, за да спаси шифрованата пирамида от Хитрана Заблудор, стомахът на Уилям се сви болезнено.

– Живи са – потвърди жената в бяло. – И са в безопасност. Не ти трябва да знаеш повече.

И тя вдигна ръка, а от дланта ѝ лумна синя светлина.